

De hoofdpersonen

Johannes is de hoofdpersoon in dit boek. Hij is het kind dat stap voor stap volwassen wordt.

Elke stap, elke periode, beleeft Johannes een avontuur met een figuur uit een sprookje.

Hieronder lees je welke figuren dat zijn.

Je ziet ook bij welke periode in de ontwikkeling van Johannes ze horen.

- 1   Eerst ontmoet Johannes **Windekind**. In die periode is Johannes een klein kind dat fantaseert. Hij gelooft in de wonderlijke dingen die hij met Windekind beleeft.
- 2   Dan komt **Wistik** in het leven van Johannes. In die periode wil Johannes van alles weten. Maar hij is nog maar een schoolkind. Hij stelt geen kritische vragen.
In de Wistik-tijd komt Johannes ook het meisje **Robinetta** tegen. Voor het eerst is hij verliefd.
- 3   Na Wistik ontmoet Johannes **Pluizer** en **dokter Cijfer**. Johannes is dan student en zij leren hem dat je alles met je verstand moet onderzoeken om het te begrijpen. En ook dat een goede onderzoeker geen gevoel heeft.

In deze periode wordt Johannes steeds somberder.
Hij zou het liefst dood zijn.
Maar **de Dood** wil hem nog niet meenemen.
Johannes moet eerst een goed mens worden,
zegt de Dood.

- 4 Aan het eind van het boek komt een '**gestalte**' naar Johannes toe. Die 'gestalte' geeft hem gevoel. Johannes moet van de 'gestalte' kiezen voor het Grote Licht met Windekind en de Dood. Óf voor een leven als een volwassen mens die om andere mensen geeft. Johannes kiest ervoor mens te zijn.

Nu is Johannes compleet: hij heeft fantasie, verstand en gevoel voor andere mensen.

1 Johannes

Ik zal je iets van de kleine Johannes vertellen.
Mijn verhaal lijkt veel op een sprookje, maar het is
toch allemaal echt gebeurd.

Johannes woont in een groot oud huis.
Het is een huis met veel kamers en trappen en er is
een rommelzolder en een donkere kelder.
Achter het huis een heel grote tuin.
Elke dag gaat Johannes op ontdekkingsstocht in het
huis of in de tuin.
Zijn lievelingsplek is achter in de tuin. Daar is een
grote vijver.
Witte waterlelies drijven er op het water en het riet
fluistert bij elk zuchtje wind.
Aan de oever van de vijver is een grasveldje. Daar
ligt Johannes heel vaak.
Op zijn buik ligt hij dan te turen naar het water en
de waterplanten.
Of hij kijkt naar de duintoppen en de wolken aan de
overkant van het water.
Ik wou dat ik kon vliegen, denkt hij dan, dan vlieg ik
over de vijver naar de wolken.
En dan kijk ik wat er achter de wolken is.

Hij woont in het grote huis met zijn vader, een hond
en een kat.

Van zijn vader houdt hij het meest. En dan van Presto, het kleine bruine hondje. Aan Presto vertelt Johannes al zijn geheimen. Presto luistert altijd geduldig naar zijn baasje. Voor de kat Simon is Johannes een beetje bang. Simon is een grote, zwarte kat met een dikke staart. Hij is eigenwijs en luistert niet naar Johannes.

Johannes houdt ook van zijn kamertje. Hij houdt van het behang met de bloemen. Als hij in zijn bed ligt en naar de bloemen kijkt, ziet hij er allemaal gezichten in. Hij praat tegen die gezichten. Hij praat ook tegen de klok. Die tikt altijd terug. Stiekem wacht hij wel eens op een echt antwoord van het behang of van de klok.

Johannes heeft schoolvriendjes genoeg. Maar echte vriendjes die bij hem thuis komen spelen, heeft hij niet. Dat hoeft ook niet, want Presto is zijn vriend.

Johannes gaat vaak met zijn vader mee de duinen en de bossen in. Hij loopt dan achter hem aan en groet de bloemen en de bomen. Soms blijft zijn vader staan. Dan leert hij Johannes de naam van een plant of een dier.

Zijn vader is een wijs man die niet alles vertelt aan Johannes.

En dat is maar goed ook. Want Johannes gelooft nog in wonderen.

Elke avond voor het slapen gaan vouwt hij zijn handjes. Zo heeft hij dat geleerd.

Dan bidt hij eerst voor zijn vader en voor Presto.

Daarna bidt hij voor zichzelf en tot slot wenst hij dat er toch eindelijk eens een wonder gebeurt.

2 Windekind

Het is warm bij de vijver, en doodstil.

Johannes staart in het water. Hij ziet er de vuurrode zon in. Die verdwijnt bijna achter de duinen.

Achter de wolken kleurt de lucht ook rood.

Het is zo mooi. Wat zou hij daar graag eens kijken.

Er ligt een kleine boot in de vijver. Vastgebonden aan een boom.

Johannes mag er niet in gaan zitten. En varen mag al helemaal niet.

Zijn vader heeft hem dat streng verboden.

Maar deze avond ...

Langzaam maakt Johannes het touw los.

Presto springt in de boot, Johannes stapt erin en ze drijven weg.

Johannes ligt op zijn buik voor in het bootje. Hij kijkt naar de lucht in het water.

Vleugels, denkt hij. Nu vleugels en daarheen!

De zon is verdwenen, maar de lucht is nog rood.

Stil! Wat is dat? Er zoeft iets over het water.

Als Johannes opkijkt, ziet hij een grote blauwe *waterjuffer* op de rand van de boot zitten.

Zo groot heeft hij er nog nooit een gezien.

Ze zit stil, maar haar vleugels trillen heel snel. Zo snel, dat Johannes alleen maar een soort damp ziet.

En dan ineens gebeurt het wonder.

De libel verandert in een figuurtje met iets blauws aan.

In het blonde haar ligt een krans van witte bloemen en aan de schouders hangen vleugels in duizend kleuren.

Johannes straalt van geluk. Dit is het wonder!

‘Wil je mijn vriend zijn?’ fluistert Johannes.

Het is wel vreemd om dit te vragen aan iemand die je voor het eerst ziet. Maar hij heeft het gevoel dat hij dit wezentje al lang kent.

‘Ja, Johannes’, hoort hij een zachte stem zeggen.

‘Hoe heet je?’, vraagt Johannes.

‘Ik ben geboren in een *winde*. Noem mij daarom Windekind. Mijn vader is de zon en mijn moeder is de maan. Kijk, daar komt mijn moeder al aan.’

Hij wijst naar het oosten.

Johannes ziet de grote, ronde maan wit opkomen in de donkere lucht.

‘Dag moedertje’, roept Windekind. ‘U hoeft niet zo droevig te kijken, hoor. Ik kan hem toch vertrouwen?’

Windekind tikt met een bloemetje op de wang van Johannes.

‘Zij vindt het eigenlijk niet goed, Johannes, dat ik hier bij je ben.’

Maar ik vertrouw je. Je mag alleen nooit aan een mens mijn naam zeggen.

En je mag nooit, nooit over mij spreken. Beloof je dat?' 'Ja, Windekind.' Johannes vindt het allemaal nog zo vreemd.

Droomt hij? Presto ligt naast hem te slapen.

Hij voelt de warme adem van het hondje en dat stelt hem gerust. Het moet echt waar zijn.

'Ik heb je hier vaak gezien, Johannes', zegt Windekind. 'Je lag altijd op je buik in het gras naar kikkers en salamanders te kijken.

Ik keek naar je vanuit het dichte riet.

Maar nu zijn we vrienden en nu wordt je leven anders. Ik zal je veel vertellen.

Ik zal je meer leren dan je schoolmeester. Die weet er echt niets van.

En als je me niet gelooft, dan zal ik het je laten zien en horen.'

'Zeg, Windekind, kun je me daarheen meenemen?'

Johannes wijst naar de duintop waar een tijdje geleden de zon onder is gegaan.

De lucht is er nog een beetje rood.

Windekind schudt zijn hoofd. 'Nu nog niet, Johannes.

Ik ben zelf nog niet eens bij vader geweest.'

'Ik ben altijd bij mijn vader', zegt Johannes.

'Nee, dat is je vader niet. Wij zijn broers, want we hebben dezelfde vader: de zon.
Maar jij hebt een andere moeder. Jouw moeder is de aarde. En die van mij is de maan.
En jij bent in een huis bij mensen geboren, en ik in een *kelk* van een winde. Daarom zijn wij zo verschillend.'

Windekind springt van de rand van de boot af naar Johannes toe en kust hem op zijn voorhoofd.
Wat een vreemd gevoel, denkt Johannes. Het lijkt wel of alles om hem heen verandert.
Hij kan alles ineens veel scherper zien en horen.
Hij ziet dat de waterlelies gezichten hebben.
Hij hoort de bomen praten en het riet fluisteren.
'Geef mij je hand eens', zegt Windekind. 'Dan trek ik het bootje naar de overkant.'